

1.- EL MÓN ALS INICIS DEL SEGLE XXI

Les anàlisis i caracteritzacions del procés de mundialització que vam fer al nostre X Congrés i la política que hem anat desenvolupant en aquest període continuen sent vàlides. Som a un estadi avançat de la fase superior del capitalisme sota l'hegemonia neoliberal, amb conseqüències negatives per a molts pobles i per als treballadors i treballadores en general, així com greus repercussions sobre la natura. Davant d'aquestes realitats del sistema, les forces revolucionàries passem per un període de reflux i recomposició després del fracàs i la derrota esdevinguts a l'Est d'Europa. El PCC ha desenvolupat una política de pau i solidaritat, de lluita contra la pobresa, de millora de les condicions de vida i de treball i de defensa de l'equilibri ecològic. Ara hem de donar respostes a les noves realitats que apareixen.

En el nostre X Congrés vam analitzar i vam caracteritzar el procés de mundialització que s'està desenvolupant. Vam dir que ens trobem en un estadi avançat de la fase superior del capitalisme, que, des d'un plantejament neoliberal, intensifica acceleradament els seus trets imperialistes a escala planetària. Afirmem que l'hegemonia del neoliberalisme en el procés de globalització representa un retrocés important per a molts pobles del planeta augmentant la pobresa, la fam, les malalties, l'esclavisme, l'expoliació dels seus territoris, les guerres... Considerem que aquests fenòmens esdevenen permanents i estructurals, com a elements consubstancials del sistema, i són causa de retrocessos en el terreny de les condicions de treball i les conquestes socials, així com en el desenvolupament de la democràcia. Detectem també nous problemes de caràcter alimentari i ecològic d'una envergadura tal que col·loquen el planeta al límit de les seves possibilitats...

Vam dir que sota el capitalisme totes aquestes contradiccions no es poden resoldre i expressem la nostra convicció que tan sols el socialisme com a superació del capitalisme pot superar-les, repensant el socialisme en funció de les diverses experiències passades i de les noves evolucions de la societat. Caracteritzem el període posterior al fracàs i la derrota esdevinguts a l'Est d'Europa com a un període de reflux i recomposició.

Aquelles anàlisis ens han portat a desenvolupar una política de solidaritat amb els pobles que lluiten per millorar les seves condicions de vida i conquerir la independència, la llibertat i la democràcia, i una política de pau en el món com a base per a qualsevol desenvolupament democràtic i de la millora de les condicions de vida dels pobles, donant el nostre suport i impulsant el moviment per la pau. Hem contribuït a la sensibilització, la mobilització, la denúncia, la demanda de solucions a la pobresa i la malaltia, de millora de les condicions de treball, d'eliminació del racisme i de tota mena de discriminació en qualsevol lloc del món. Hem propugnat la necessitat d'un nou enfocament alimentari i ecològic per tal que la humanitat tingui futur, una política de progrés que contribueixi a resoldre aquests i altres greus problemes i fer front a les amenaces que aclaparen la gran majoria dels pobles.

Considerant tot això com a vigent, correspon avui donar respostes adequades a les noves qüestions que la realitat canviant ens planteja.

1.1.- La nova revolució tecnològica

La nova revolució tecnològica ha contribuït a accelerar la transnacionalització dels processos econòmics, socials, culturals i polítics, que el capitalisme imperant desenvolupa en forma de globalització neoliberal i que donen lloc a noves formes de producció i de consum i noves relacions humanes. Sota el sistema capitalista, les oportunitats que ofereixen els avenços tecnològics per millorar les condicions de vida i de treball es frustraven per a la majoria en benefici d'una petita minoria.

Com era d'esperar, tenint en compte la naturalesa del sistema, aquest nou avenç tecnològic, com tots els anteriors, no és neutral, no es produeix en funció de les necessitats socials, sinó que respon als interessos de les oligarquies dominants i és objecte d'apropiació privada i privativa, al servei de l'explotació i l'acumulació capitalista. Això suposa l'augment de l'enriquiment d'uns pocs a costa de la intensificació de l'empobriment de la immensa majoria, fins al punt que avui

les 356 persones més riques del món acumulen més riquesa que el 40% de la humanitat. Es frustren d'aquesta manera les enormes oportunitats que els grans avenços tecnològics ofereixen per al progrés de la Humanitat, impedit-se el que en aquests moments seria més possible que mai: la satisfacció de les necessitats bàsiques de tots els éssers humans i una millora generalitzada, progressiva i sostinguda de les seves condicions de vida. La revolució tecnològica es realitza i utilitza en un model de desenvolupament desigual per la seva pròpia naturalesa, el que produeix que no tan sols sigui aprofitat desigualment, sinó també que contribueixi a l'augment de les desigualtats.

1.2.- La globalització neoliberal

La globalització no és un fenomen aparegut de sobte. Es va iniciar fa dècades, si bé no ha estat fins a finals del segle XX quan el gran avenç tecnològic, especialment en el terreny de la informació i la comunicació, l'ha accelerat. La globalització neoliberal és el desenvolupament lògic del capitalisme en la fase madura del seu procés progressiu d'acumulació, quan ja els límits dels Estats nacionals no permeten el seu desenvolupament. Consisteix en l'homogeneïtzació i unificació de les condicions del sistema i l'aplicació de la seva llei de la selva en un sol àmbit mundial, suprimint els límits a la competitivitat i a l'explotació de la força de treball i dels recursos naturals. S'estén la proletarització a tot el sistema sense cap tipus de regulació ni extensió de drets, obrint pas a la superexplotació extensiva i intensiva de mà d'obra barata en condicions favorables al dumping social. Estats, organismes i institucions financeres nacionals i internacionals col·laboren amb les transnacionals en els processos de fusió, reestructuració i redistribució sota el domini dels mercats financers.

Actualment, el procés és impulsat a fons pels poders econòmics i polítics dominants, que es coordinen i organitzen a escala mundial sota l'**hegemonia de les grans transnacionals** -amb un paper destacat dels sectors de l'energia-petroli i farmacèutic i sobretot les dels sectors armamentista, alimentari i de la comunicació- **i dels Estats del G-7, encapçalats pels EUA.**

Constatem que en les noves condicions creades per la revolució tecnològica, sota l'hegemonia neoliberal, es consoliden les característiques del procés de globalització i els seus efectes. Creix el grau d'**acumulació de capital** amb l'augment de les taxes de benefici i s'accelera el procés de **concentració**. Augmenta el domini del capital financer i el seu **capteniment especulatiu**. Les oligarquies financeres enforteixen, amplien i estenen el seu domini de l'economia a escala planetària. Organitzacions internacionals financeres com el **Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional** actuen al seu servei. Augmenta la mercantilització de totes les relacions socials i el seu control des dels centres de poder econòmic. Segueix el procés de **canvi del paper dels Estats** per tal d'adaptar la seva intervenció a favor del capital a les necessitats de la globalització, cadascun d'ells en funció de la posició dels seus respectius països en el "**nou ordre**" imperialista hegemonitzat pels EUA. Retrocedeix el control democràtic dels processos i avança la **desregulació del capital i del treball**, el **desmantellament dels serveis i estructures de l'Estat del benestar**, la **privatització i mercantilització dels serveis públics**.

El fet que el procés de globalització neoliberal no estigui regulat democràticament en funció de les necessitats socials, sinó basat en la llei de la selva capitalista, suposa una **homogeneïtzació violenta** que origina **canvis descontrolats en l'organització de la vida dels pobles i de les persones**, molts d'ells forçats i contradictoris amb les seves aspiracions i necessitats: migracions al mateix temps forçades i reprimides; canvis bruscos de formes de vida i de treball i colonialisme cultural, que desestructuren i fan perdre identitat a ètnies i pobles; dumping social amb un **gran retrocés dels drets laborals** al nivell del segle XIX; **discriminació i marginalisme** endèmics de grups i sectors de la població, de pobles sencers i fins i tot de continents. Hi ha països que, com Sierra Leona o Burkina Faso queden exclosos fins i tot de l'explotació. Aquest context és l'adob de la mundialització de les **màfies** i del **terrorisme**, fenòmens aquests cada vegada més relacionats.

L'hegemonia neoliberal en la globalització comporta la imposició del seu **sistema de valors** en la societat: l'individualisme, la insolidaritat, el pragmatisme, els diners com a prioritat, el culte a la força i a la prepotència, la justificació dels mitjans per la finalitat, la violència.

Els **processos de regionalització** -la Unió Europea, l'Acord de Lliure Comerç de Nordamèrica (NAFTA), l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA)...- regits per pautes neoliberals monetaristes pateixen forts **dèficits democràtics**. El model neoliberal de construcció europea comporta que el traspàs de competències dels Estats membres vagi acompanyat de grans pèrdues de poder democràtic de tots i cadascun dels pobles i la seva concentració oligàrquica.

La globalització capitalista es desenvolupa malgrat les tensions i la rivalitat entre les potències econòmiques, que avancen en l'establiment de **regles de joc i instruments de coordinació** internacional. Estats, organismes i institucions financeres nacionals i internacionals oficials, paraoficials i privades col·laboren amb les transnacionals en els processos de fusió, reestructuració i redistribució sota el domini dels mercats financers.

El procés és **dirigit per les empreses i corporacions transnacionals**, fonamentalment dels **sectors armamentista, de l'alimentació i de la comunicació**, amb el concurs de les oligarquies nacionals. L'Organització Mundial del Comerç (OMC) i el desenvolupament de l'Acord Multilateral d'Inversions (AMI) juguen en l'actualitat en el procés de globalització un paper rellevant, junt amb el Banc Mundial. Algunes **organitzacions internacionals**, constituïdes per tractats entre Estats sobirans sobre bases jurídiques de funcionament i control de les parts, amb caràcter democràtic en major o menor grau -el Fons Monetari Internacional (FMI), el Banc Internacional per a la Reconstrucció i el Desenvolupament (BIRD), l'Acord General de Tarifes Duaneres i Comerç (GATT)-, han estat també instrumentalitzades en diferents mesures. Altres que, com el Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD) i la Conferència de les Nacions Unides per al Comerç i el Desenvolupament (UNCTAD), tenen com a objectiu la cooperació al desenvolupament i la regulació del comerç internacional de productes bàsics, han vist limitada la seva capacitat d'intervenció en funció dels interessos dominants.

Per aconseguir els objectius de la globalització, s'apliquen, quan és necessari, **mecanismes d'extorsió**, inclosa l'arma alimentària. S'avança en la **mercantilització** de cada vegada més activitats humanes, des de serveis públics fins a la ciència i la investigació, el tràfic d'armes i drogues, i fins i tot les pròpies persones mitjançant noves formes d'esclavisme. S'utilitzen tota mena de pressions sobre els països per tal d'induir-los a entrar en l'engranatge de la globalització i adaptar-hi les seves estructures econòmiques: pressió del deute, condicionament dels crèdits i dels ajuts al desenvolupament, bloqueig econòmic... Els instruments econòmic-financers, militars i polítics s'enforteixen amb el **domini dels mitjans de comunicació i informació**, amb la qual cosa es contribueix a la creació d'opinió i a l'extensió de la ideologia neoliberal com a "**pensament únic**".

1.3.- La consolidació de l'hegemonia dels EUA

En l'etapa de la consolidació de l'hegemonia militar dels EUA, l'**OTAN** és cada cop més un instrument subordinat a la seva política i assumeix de manera progressivament incondicional el seu **intervencionisme** i les seves decisions unilaterals, el seu relleu de la carrera d'armaments i la seva política de mantenir vius els conflictes regionals. L'any 1999 es va complir el 50è. Aniversari de la seva creació. Quan havia desaparegut feia anys el Pacte de Varsòvia i a la persistència de blocs militars li mancava coartada, l'OTAN va adoptar, arrel de l'agressió contra Iugoslàvia, un nou plantejament i nous objectius estratègics de caràcter manifestament ofensiu que inclouen la seva intervenció al marge de l'ONU com a "dret d'ingerència" en qualsevol lloc on consideri amenaçats els seus interessos, disfressant-la a vegades d'"humanitària". La seva renovació per adaptar-se al nou caràcter i desenvolupament comporta aparellats els objectius d'enfortiment i ampliació amb la incorporació de països com Polònia, Hongria i la República Txeca. Al mateix temps, la Unió Europea Occidental (UEO) ha deixat de jugar algun paper, allunyant-se cada cop més l'antiga aspiració d'alguns mandataris europeus de desenvolupar-la com a instrument d'una defensa pròpia europea. També roman marginada l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa (OSCE), que hauria de ser democratitzada i potenciada per jugar un paper positiu com a organisme útil per al manteniment i promoció de la pau. Amb tot això s'enforteix l'hegemonia dels EUA i el seu intervencionisme a Europa i a la resta del món.

La globalització neoliberal, sota l'hegemonia política i militar dels EUA, aprofundeix la **dualització del món** i genera **noves i fortes contradiccions i tensions** d'origen fonamentalment

econòmic, que s'expressen sota formes polítiques, culturals i religioses, sovint amb caràcter racista. Aquestes tensions desemboquen en diferents moments i llocs en **conflictes armats** de diversa intensitat, animats, provocats o desencadenats directament en molts casos per l'única i hegemònica superpotència militar, els Estats Units d'Amèrica, en funció dels seus objectius de domini mundial, utilitzant a vegades l'OTAN com a instrument o la pròpia ONU com a cobertura. Les guerres contra Iugoslàvia i contra l'Afganistan s'inscriuen en aquesta dinàmica.

El Govern dels EUA cada cop s'amaga menys d'utilitzar qualsevol mitjà que serveixi als seus fins, inclòs el **terrorisme**, a vegades directe en forma de bombardejos indiscriminats, sabotatges, assassinat de dirigents, etc., a vegades indirecte mitjançant la creació o suport a organitzacions i Estats terroristes i violadors dels drets humans. La seva prepotència durant dècades ha generat **reaccions d'odi i desesperació** que han propiciat noves formes de terrorisme a gran escala, els efectes i conseqüències del qual són i seran molt negatius per als pobles.

L'**11 de setembre de 2001** es va produir un esdeveniment que marca molt negativament l'inici del segle XXI: l'atac terrorista contra objectius econòmics, militars i polítics dels EUA, que ha estat el desencadenant de la guerra contra l'Afganistan, que no pot ser considerada com a resposta adequada a aquells fets, sinó el seu aprofitament en l'esquema imperialista. Aquells fets expressen una reacció desesperada al model unipolar d'ordre mundial imposat, i mostra que, lluny d'haver arribat al "final de la Història" amb un presumpte final de les contradiccions, el cessament de la guerra freda ha donat pas a **noves expressions dels conflictes** i a la recuada del militarisme dels EUA. Apareixen noves organitzacions al marge dels Estats nacionals, com a Estats paral·lels de tipus completament diferent, amb bases i formes d'organització difuses i amagades, amb formes de lluita violenta terrorista, amb importants mitjans de finançament i amb capacitat de rebre suports massius en molts països. Aquest nou fenomen de reacció a l'imperialisme dels EUA comportarà un període d'**augment de la inestabilitat** i la inseguretat, de **limitació de les llibertats** i d'empitjorament de les condicions de vida per als treballadors i per als pobles.

En el "nou ordre mundial", sota l'hegemonia militar unipolar dels EUA, **es fan crònics els conflictes i les guerres**, es consolida el militarisme recolzat sobre el concepte de seguretat unilateral basat en la força pròpia i la feblesa dels altres. Continuen els problemes relacionats amb l'**armamentisme**, les armes nuclears i de destrucció massiva, que amenacen la pròpia existència de la humanitat. Segueix la producció massiva d'armament i el seu comerç. Els EUA han entrat en una via de retrocés sobre els acords internacionals de fre a la **carrera d'armaments** en negar-se a portar endavant bona part dels acords, com l'Acord sobre Míssils Balístics, el trencament del qual li permet reactivar l'antic projecte de l'"escut espacial". Tot això alimenta i enforteix el poderós complex militar-industrial.

El dret internacional és instrumentalitzat per l'imperialisme en funció dels seus propis interessos. És invocat com a pretext de les seves **intervencions armades en conflictes regionals** com la guerra de Iugoslàvia i violat sistemàticament en aquestes mateixes intervencions i altres accions de força: **bloquejos** com el de Cuba, **embargaments** com el d'Iraq, espionatge, assassinat de dirigents i sabotatges. A la guerra contra Iugoslàvia es produeix una **oberta violació del dret internacional** per part dels EUA i l'OTAN amb el concurs de la Unió Europea, sota el pretext d'evitar la "neteja ètnica" i amb l'efecte de la "neteja ètnica" de Kosovo i la seva ocupació militar. Les resolucions de l'ONU que reconeixen drets de pobles i nacions són ignorades sempre que no serveixin als interessos dels EUA i els seus aliats. Aquest és el cas dels pobles Palestí i Sahrauí. Altres pobles, com el Kurd, pateixen la repressió de la lluita pels seus drets, que amb prou feines són aconseguits en casos aïllats com el de Timor Oriental. Moltes minories ètniques lluiten pels seus drets en dures condicions de repressió, com és el cas de Chiapas.

És l'hegemonisme i intervencionisme dels EUA una de les dinàmiques que generen en alguns casos violentes reaccions extremament perilloses de terrorisme internacional, que lluny de ser una solució, a més de produir directament víctimes innocents, enforteixen el recurs de la força i mecanismes de control que fan retrocedir la democràcia, els drets i les llibertats.

1.4.- Efectes de la globalització neoliberal

Els efectes de la globalització neoliberal i el desenvolupament desigual que genera l'acumulació capitalista estan sent dramàtics per als pobles, especialment els dels països empobrits: explotació infantil, expulsió de persones de les seves terres, migracions forçades, aglomeracions urbanes de milions de persones sense habitatge ni ocupació, devastació d'espais naturals, 1.000 milions de persones sense ocupació o subocupades, 850 milions de persones desnodrides, cents de milions que no disposen d'aigua potable, mitja humanitat exclosa de l'economia formal vivint del bescanvi i en la pura subsistència, multitud de pobles que veuen trepitjada la seva identitat i el seu patrimoni cultural, atur, ocupació precària, destrucció ecològica, xenofòbia, racisme, integristes...

Les més perjudicades per la globalització neoliberal són les **dones**, ja que són dones el 70% de la població pobre i el 80% de les persones analfabetes als països pobres, i les dones treballadores tan sols reben el 10% de la riquesa mundial.

El govern actual dels EUA i alguns de la Unió Europea pretenen tractar **els moviments migratoris** en termes de confrontació. Això comporta el desenvolupament de la **xenofòbia i el racisme** en el món.

El **model de producció i distribució agroalimentari** és cada dia més industrial i intensivista per tal de generar majors beneficis a les grans transnacionals del sector i una major pressió i control sobre l'univers dels consumidors. Com a conseqüència de l'anterior es venen produint fenòmens tan greus com el relaxament dels controls de seguretat veterinària i les conseqüents **intoxicacions alimentàries**, ja siguin les mal anomenades "vaques boges" o per dioxines, pesticides, hormones, clenbuterol o antibiòtics massius. Es va cap a una conscienciosa colonització dels hàbits alimentaris i a la concentració en **oligopolis empresarials** de les decisions estratègiques de producció i de comercialització, eliminant la lògica ecològica i de la cadena curta en la distribució de productes. Assistim en l'actualitat als primers assetjaments de la política d'**aliments transgènics** en mans exclusives de les grans transnacionals altament tecnificades del sector. El futur incontrolat de la **manipulació genètica** pot reportar greus i encara desconeguts problemes de salut, a més de la dependència agroalimentària més absoluta del planeta d'aquestes noves espècies de laboratori.

Els recents descobriments del mapa del **genoma humà**, com a culminació del fulgurant desenvolupament de la ciència biogenètica, units als avenços en **clonació** d'espècies i en reproducció selectiva in vitro suposen un impacte tan descomunal com poc valorat per la nostra desinformada societat. La potencialitat d'aquesta veritable **revolució biotecnològica** és encara difícilment avaluable però d'una tal envergadura demogràfica, social, econòmica i política que obliguen la societat, més enllà de l'estricta comunitat científica, a un profund debat ètic, moral i deontològic, al qual no hi semblen predisposats els qui ja controlen aquestes sofisticades tècniques.

Els EUA són avui en dia el principal agent de **contaminació atmosfèrica i deteriorament en general del medi ambient**, al qual segueix amenaçant amb la seva negativa a subscriure o ratificar acords internacionals imprescindibles per impedir el col·lapse ecològic del planeta, com el Protocol de Kyoto sobre el canvi climàtic.

1.5.- Per una alternativa a la globalització neoliberal i a l'imperialisme

La globalització no és negativa per ella mateixa, sinó com a conseqüència dels qui l'hegemonitzen i sobre les bases en què es desenvolupa. Els comunistes sempre hem estat a favor de la internacionalització i la intensificació de les relacions socials, culturals, econòmiques i polítiques entre tots els pobles i nacions, tant a escala regional com mundial. És una necessitat que veiem cada vegada més possible en la mesura en què els avenços tecnològics augmenten les possibilitats de coneixement, de comunicació i de tractament de la informació. **És, per tant, necessària una alternativa a la globalització neoliberal hegemonitzada pels EUA per superar les grans contradiccions anteriorment assenyalades. Aquesta alternativa és possible i urgent.**

Considerem, doncs, vigent la nostra proposta del X Congrés d'**internacionalització del conflicte, de les lluites de les organitzacions de les classes i sectors socials afectats negativament per la globalització. Lluitar per la qualitat de vida dels éssers humans, sigui on sigui, és lluitar contra la globalització neoliberal. Es tracta, doncs, d'enfortir i avançar**

en la coordinació internacional de les organitzacions socials dels diferents països, de donar suport a la lluita dels països socialistes, com Cuba i Vietnam, per mantenir les conquestes de la seva revolució, de donar suport als moviments d'alliberament nacional, contra les tiranies, pels drets humans i per la justícia social, com els pobles Palestí, Sahrauí i Kurd, els pobles centreafricans i dels Balcans, el de Timor Oriental, els camperols del Brasil, Mèxic i Colòmbia. Donem suport a la iniciativa de reorganització dels països que varen formar part del moviment dels No Alineats. Es tracta també d'impulsar les dinàmiques de relació internacional entre els partits comunistes i entre les forces d'esquerres. Aquesta internacionalització té encara un desenvolupament molt petit, un gran retard, però hi ha millors perspectives. Hem de saludar i donar suport a fets com la continuïtat de les trobades del Fòrum de Saô Paulo, del Fòrum Social Mundial de Porto Alegre i les coordinacions i mobilitzacions sindicals d'àmbit europeu com les d'Oporto, Niça, Brusel·les i Barcelona, així com les d'aquests amb els sindicats llatinoamericans. Per a nosaltres, la internacionalització del conflicte en les seves diverses formes i expressions demana avui una especial atenció i dedicació, tenint en compte que **és a partir dels conflictes locals i les diverses i complexes pràctiques democràtiques concretes nacionals, regionals i sectorials i de les organitzacions i moviments d'aquests àmbits, com pot desenvolupar-se la seva internacionalització per construir la mundialització de les resistències, les lluites i les alternatives.**

Recentment han aparegut diferents expressions d'un **nou moviment internacional de resposta a la globalització neoliberal**, en ocasions contradictòries entre elles, però en general positives. Han tingut un important desenvolupament i projecció pública diversos fòrums de debat, accions i campanyes internacionals contra les actuacions i programes de les organitzacions internacionals que són instruments de la globalització: Seattle, Gènova, Barcelona, campanya per l'anul·lació del deute extern, moviment per la taxa Tobin, mobilitzacions de suport als immigrants... Ha estat important, per l'àmplia participació i el seu efecte expansiu, el **Fòrum Social Mundial celebrat a Porto Alegre** (Brasil), al qual hi van participar Sindicats i ONG, moviments i organitzacions que lluiten per un altre món possible, en el qual l'ésser humà i la natura en siguin el centre. S'hi va expressar la voluntat de compartir lluites i intercanviar experiències amb l'objectiu comú de fer front a les polítiques neoliberals de l'actual globalització. Hem de posar atenció a la seva continuïtat i participar en les seves activitats amb l'objectiu de contribuir a què tingui un desenvolupament d'acord amb els seus objectius. És un moviment que, sense substituir els altres instruments d'internacionalització del conflicte existents, pot ser útil.

Les anàlisis i posicionaments crítics cap a la globalització neoliberal apareixen també en diferents formes a fòrums internacionals no específics de signe molt divers: Marxa de les Dones, Conferència de Durban, trobades sindicals, etc. I s'han introduït inclús a les institucions en forma de mocions als Ajuntaments, etc. **Per a nosaltres, mereixen suport totes aquelles accions que tenen caràcter positiu, sobretot totes les que van més enllà de la denúncia i la protesta amb pràctiques constructives, alternatives i participatives, tenint en compte que la protesta és necessària, però no suficient, i les resistències són i han de ser múltiples i diverses.**

Reafirmem la nostra opció per una seguretat col·lectiva universal i no unilateral. No és possible aconseguir la seguretat d'una part sobre la inseguretat de les altres. Per això, seguim rebutjant l'esquema estratègic de blocs militars, plantegem la necessitat de la seva desaparició i de dissoldre l'OTAN i construir un sistema de seguretat mundial comú no basat en la força militar d'uns Estats enfront d'altres, sinó en la interdependència, la cooperació, la prevenció de les causes dels conflictes, l'eliminació de les armes nuclears i de destrucció massiva, el control i progressiva disminució del comerç i de la indústria armamentista. Plantegem la necessitat d'enfortir el paper de l'OSCE i el seu desenvolupament democràtic per tal que sigui un organisme útil per al manteniment i promoció de la pau.

Actualment creix i s'estén la consciència dels **drets humans** i la seva protecció per damunt de les fronteres nacionals. Aquest fet positiu és manipulat per l'imperialisme i l'eurocentrisme i instrumentalitzat com a coartada per a intervenir unilateralment en conflictes interns violant altres normes del dret internacional i relegant l'ONU i altres institucions. Nosaltres ho plantegem des d'una perspectiva de **solidaritat** i respecte a tots els drets humans i d'extensió a

escala planetària dels **drets de ciutadania** i proposem que es rehabiliti el **paper de l'ONU**, l'enfortiment de les seves atribucions, el seu funcionament democràtic i igualitari, no hegemonitzat per cap país i que evolucioni cap a l'establiment d'un veritable **ordre internacional democràtic, just i solidari**.

En l'actualitat creix també la consciència de la necessitat de **compartir els recursos naturals i tecnològics**, els coneixements, les experiències de millora de la qualitat de vida, la responsabilitat de protegir el medi ambient, l'equilibri ecològic, la seguretat alimentària i biològica. És possible i necessari que la revolució de la informació afavoreixi en l'àmbit mundial el desenvolupament d'una **societat del coneixement** en la que aquest no sigui un instrument de discriminació, d'expoliació ni d'opressió, sinó d'humanització, desalienació, llibertat creixent, democràcia, cooperació, desenvolupament sostenible i creativitat dels éssers humans.

Els comunistes **rebutgem totes les formes de terrorisme** per raons ètiques i pel seu caràcter inútil i contraproduent per a les aspiracions dels pobles i nacions.

Avui és necessari **rellançar moviments de lluita per la pau**, que s'oposin a les guerres, al militarisme i a l'armamentisme i les seves causes, proposin iniciatives per al desenvolupament de nous conceptes i mecanismes de seguretat universal compartida, de diàleg i cooperació, que substituïxin l'OTAN i promoguin la cultura de la pau.

Canalitzar els moviments migratoris, contribuir a la seva integració no forçada, aconseguir **els drets socials i civils de ciutadania dels immigrants**, són per a nosaltres els elements fonamentals per assentar les bases de solucions civilitzadores. Però el prioritari és **lluitar contra les causes de les migracions forçades**, és a dir per un món més just i solidari. Al mateix temps, lluitarem pel respecte dels drets humans de les persones immigrades i pel reconeixement i protecció de l'exercici dels drets de ciutadania, socioeconòmics, culturals i polítics, no condicionats a l'adquisició de la nacionalitat i en igualtat amb les persones autòctones.

Els canvis de la situació mundial i la nostra experiència d'aquests darrers anys ens fan replantejar-nos les **formes de realitzar la solidaritat**.

En aquests moments, l'eix i guia de la nostra activitat de solidaritat internacional ha de ser la defensa i promoció dels drets humans, la democràcia, la sobirania i el **dret dels pobles i nacions a l'autodeterminació i al desenvolupament**. Solidaritat en les lluites per mantenir conquestes democràtiques polítiques i socials front l'imperialisme i les oligarquies nacionals. Solidaritat en la lluita contra la mundialització neoliberal i els seus efectes negatius. Cooperació en projectes populars de desenvolupament humà alternatiu autònom i democràtic, participatiu, independent i sostenible en el terreny econòmic, social, cultural i polític. Suport a les activitats de comerç just. Suport a la construcció d'experiències de poder popular participatiu, entre elles les del municipalisme. Promoure les relacions directes i el coneixement mutu entre col·lectius i comunitats.

Els comunistes optem per la **cooperació al desenvolupament descentralitzada, independent i amb protagonisme de la societat civil**. Treballarem de forma diversa i complementària: com a partit, a i amb les associacions, comitès, ONG, organitzacions socials diverses no específiques, plataformes unitàries, ajuntaments, el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament.

1.6.- Per la pau i la solidaritat a la Mediterrània

Hem plantejat propostes per a una **Mediterrània** com a zona de pau, de desenvolupament industrial equilibrat, de fre de la tendència a esdevenir un mar mort, de convivència cultural, de marc de reequilibri "nord-sud", de mestissatge... Considerem que les nostres propostes segueixen sent vàlides. No obstant, en les noves condicions internacionals creades arrel dels atacs terroristes contra els EUA i la guerra desencadenada per aquests, és necessari enfortir el nostre treball en l'àmbit mediterrani i donarem el nostre suport a totes les iniciatives dirigides a **desenvolupar les relacions de solidaritat i cooperació entre tots els països riberecs, i particularment el diàleg i la cooperació euroàrab**.

1.7.- Per una àmplia unitat de les forces d'esquerres i progressistes

Seguim immersos en una etapa de reflux i recomposició, que vàrem caracteritzar com a tal en el 9è. Congrés. També persisteix el caràcter de total hegemonia del neoliberalisme. Aquesta

apreciació ens porta a la conclusió que, sense deixar de plantejar la necessitat del socialisme, el revolucionari avui és mantenir les conquestes socials alhora que plantejem solucions reals i possibles als problemes que tenen els ciutadans i les ciutadanes. Entorn a aquests objectius poden convergir els sectors perjudicats per la globalització neoliberal: treballadors assalariats i autònoms, camperols dels països menys desenvolupats, petits i mitjans empresaris de la indústria, dels serveis i del sector agroalimentari.

Els comunistes tenim un projecte propi, alhora diferenciat i obert a la col·laboració amb totes les forces d'esquerres. **La situació mundial fa que avui sigui encara més necessària la nostra política d'àmplia unitat d'esquerres per fer front al neoliberalisme imperant.** És per això que fem una crida a les forces comunistes, socialdemòcrates, llibertàries i altres d'esquerres i progressistes a la col·laboració internacional sobre la base de les nostres coincidències.

2.- EL NOU ESTAT EUROPEU, L'ESTAT ESPANYOL I CATALUNYA

Un projecte transformador ha de pensar, contemplar i proposar coherentment solucions, al mateix temps i amb caràcter complementari, per als tres marcs de la lluita de classes que constitueixen Catalunya-nació, l'Estat espanyol i el nou Estat europeu.

2.1.- La Unió Europea

La construcció de la Unió Europea es porta a terme sota l'hegemonia del neoliberalisme en el marc de la globalització, en un procés que origina importants canvis i posa sobre la taula problemes d'envergadura a resoldre, relacionats amb l'estructura dels Estats membres i els seus sistemes institucionals, la distribució de competències, l'exercici de la democràcia, la solidaritat entre pobles i nacions, el control de l'economia, les relacions laborals, l'assignació de recursos i la distribució de la renda, l'ordenació del territori, la ciutadania i els drets econòmics, socials i nacionals, el tractament de la immigració. El PCC considera el nou Estat de la Unió Europea com a un marc en el que plantejar-nos el manteniment de les conquestes socials i ens proposem treballar per la seva evolució com a contrapunt útil per frenar les tendències més negatives de l'hegemonia dels EUA en el procés de globalització.

En els propers anys, la construcció de la Unió Europea adquirirà un pes important en cadascuna de les esferes de l'acció política: la institucional, l'econòmica, la social i la cultural. Serà el període d'assentament de la moneda única i el temps de discussió d'una **possible constitució europea**, a l'hora que es propicia una **ampliació** que tindrà repercussions importants tant internes com cap a la resta del món.

A més de la implantació de la unitat monetària, els Estats Europeus coordinen i desenvolupen una política comú, sobretot econòmica, però també militar, policial i internacional. Els Estats membres podrien tenir un espai propi en política fiscal amb el qual intervenir en la redistribució de rendes, però estan condicionats per la política monetària comú. Quedaran a més altres espais per coordinar. Tot això malgrat existeixen forces importants en desacord amb els criteris d'homogeneïtzació i alguns pobles es mantenen distants i reticents.

La unitat monetària oferirà majors possibilitats en l'exportació per a alguns sectors de l'economia catalana, la recepció de turisme i majors inversions procedents d'Europa. Al mateix temps, la competència europea implicarà el creixement de les importacions i generarà dificultats a alguns sectors que es veuran obligats a reestructurar-se, amb conseqüències negatives per als treballadors d'aquests sectors.

Nosaltres lluitem per una altra construcció europea alternativa al model neoliberal: una Europa democràtica, confederal, solidària i social; on els Estats, les nacions, les regions i les ciutats tinguin una important participació en les decisions amb l'aplicació del principi de subsidiarietat. Això exigeix un canvi radical del model i del procés, amb el protagonisme dels ciutadans i ciutadanes mitjançant mecanismes de participació i control. Necessitem una Europa que, des de l'Atlàntic als Urals, eradiqui la guerra; que generalitzi els drets civils, polítics, econòmics i socials, que doni a les seves institucions un caràcter autènticament democràtic; que distribueixi la riquesa establint impostos directes; que faci realitat el dret al treball; que eradiqui la

xenofòbia i el racisme i estengui als immigrants els drets de ciutadania; que preservi el medi ambient; que respecti i protegeixi la diversitat cultural.

L'atur, la precarietat, la sinistralitat a Catalunya són superiors a la mitjana europea. És urgent la realització d'una política social que resolgui aquesta situació. Cal realitzar polítiques de salut, formació, investigació i desenvolupament, reindustrialització, reducció del temps de treball amb increment de productivitat i ocupació.

En aquest període d'unitat monetària adquiriran especial importància les qüestions derivades de la immigració, el que fa necessari insistir en la nostra proposta de vehicular i integrar la immigració en un marc d'igualtat de drets de ciutadania, socials i laborals.

Reafirmem la necessitat de la coordinació en l'àmbit europeu de les organitzacions socials en defensa de l'"Estat del Benestar". Adquireix especial importància la coordinació sindical, tant en el conjunt de la Unió com en àmbits conformats per diverses regions o nacionalitats, així com en els diferents sectors de producció i empreses multinacionals, per establir estratègies comuns.

Considerem també necessari avançar en la **coordinació permanent de les forces que es reclamen de l'esquerra en tota la seva pluralitat entorn a objectius comuns**. Es requereix en primer lloc avançar decididament i ràpida en el treball conjunt de les forces de l'esquerra transformadora que, connectant amb els sectors socials perjudicats pel model neoliberal, posi en relació les mobilitzacions per objectius concrets sectorials amb aquells altres de caràcter global. Al mateix temps s'ha d'impulsar la unitat d'acció amb les altres esquerres en la realització de polítiques concretes alternatives al neoliberalisme.

2.2.- L'Estat espanyol

A Espanya som en un període d'hegemonia i domini de la dreta conservadora neoliberal, reaccionària i centralista, expressada en el terreny de la representació política pel PP i en el desenvolupament de la política de govern pels acords entre el PP i CiU.

Espanya ha participat del creixement econòmic d'aquests últims anys i manté un alt grau d'internacionalització de les seves estructures. Aquesta situació no està sent aprofitada pel Parlament i el Govern per a una política de progrés. Al contrari, la concepció autoritària i centralista de l'Estat que té el PP i el seu conservadorisme favorable a les classes dominants es plasmen en una política molt negativa per als treballadors i la majoria de la societat i per als pobles i nacions de l'Estat. Es produeix un retrocés de la democràcia, una pèrdua de caràcter social de l'Estat, una involució centralista, una pràctica gairebé confessional i una política internacional subordinada als EUA. Tot això es plasma en el desenvolupament legislatiu, en el tractament d'alguns importants problemes i a la TV estatal.

La majoria absoluta del PP al Congrés i al Senat, reforçada pel suport de Convergència i Unió, li ha permès l'aprovació de mesures legislatives retrògrades com la Llei del Menor, la nova Llei d'Estrangeria, el desenvolupament regressiu de la LOGSE, la Llei Orgànica d'Universitat (LOU), el Pla Hidrològic Nacional, la nova Llei del Sòl, la Llei del dèficit zero, la llei de finançament autonòmic...

La legislació es plasma en una pràctica de govern que criminalitza la joventut: afavoreix l'ensenyament privat en detriment del públic; instrumentalitza la Universitat a favor dels interessos dominants; retrocedeix en la gratuïtat de l'assistència sanitària i avança cap a la seva privatització; agredeix el medi ambient; desprotegeix l'agricultura, la ramaderia i la pesca en el marc europeu; afavoreix l'especulació del sòl; estanca l'administració de la justícia; permet l'espionatge estranger a la població; dicta per decret la reforma laboral; encotilla la negociació col·lectiva; propicia la precarietat laboral; menysprea el Parlament fins al punt de situar a Espanya en estat de guerra sense la seva aprovació. Amb la majoria parlamentària i el govern del PP, retrocedeixen els drets i condicions laborals i altres conquestes socials, el desenvolupament de la qualitat de vida i el medi ambient i disminueix el poder adquisitiu de la majoria de la població. Avança la privatització generalitzada de serveis, entre ells la sanitat i l'ensenyament. Es propicia la degradació de la cultura, que ha davallat a nivells ínfims a la TV estatal. Es realitza en relació amb la Església Catòlica una política pròpia d'un estat confessional, afavorint la intervenció dels sectors més conservadors i la seva penetració a la

societat. La política internacional del Govern del PP es caracteritza per una subordinació total a l'administració dels EUA.

El centralisme i el nacionalisme espanyol de dretes que caracteritzen el PP comporten una política reaccionària pel que fa a la realitat plurinacional d'Espanya, que provoca l'estancament financer, l'asfíxia econòmica i el retall de competències de les Autonomies i dels Ajuntaments mitjançant normes legals com la Llei de dèficit zero. Aquesta política adquireix caràcters especialment preocupants en relació a Euskadi amb una política de regressió a la pretransició, de no reconeixement del fet i els drets nacionals, de divisió de la societat basca, de criminalització dels qui comparteixen la seva política i de tractament únicament policial del terrorisme.

Totes aquestes i altres intervencions del Govern del PP suposen una seriosa i preocupant involució de conseqüències molt negatives per al país.

Davant d'aquesta política de la dreta, l'estratègia de la direcció del PSOE de desenvolupar pactes d'Estat amb el PP amb pretensions de racionalitat per atraure una part de l'electorat i tenir temps de construir una nova direcció en el marc de l'alternativa, perfila un panorama de subordinació i no de projecte autònom en el marc d'una perspectiva de l'esquerra plural.

L'enfortiment i relançament d'IU, la perspectiva d'unitat d'acció de l'esquerra plural i l'enfortiment i recuperació del sindicalisme de CCOO són tres elements fonamentals per tal de crear una nova situació de canvi a Espanya.

El PCC dóna suport al relançament i enfortiment d'IU en la perspectiva de la recomposició de les esquerres transformadores del conjunt del país, en el terreny del debat, la recerca de propostes i el treball per a la seva consecució.

Cal una IU plural que incorpori i reincorpori sectors de l'esquerra transformadora, amb voluntat d'actualització constant. Amb un programa clar de pau i solidaritat, de defensa de la garantia del treball, de la joventut, de la democràcia, del medi ambient, del federalisme i la plurinacionalitat de l'Estat. Amb voluntat d'unitat de les esquerres i d'unitat dels treballadors. Una IU que jugui un paper principal front la política neoliberal i centralista del PP. Els comunistes catalans reafirmem el nostre compromís clar amb el projecte d'IU.

2.3.- Catalunya sota l'hegemonia de la dreta neoliberal

A Catalunya, l'hegemonia de la dreta neoliberal en aquest període s'expressa políticament en la majoria parlamentària de CiU amb el suport del PP, que permet la coalició de dretes seguir governant la Generalitat.

Catalunya també ha participat del creixement econòmic d'aquests darrers anys, sense tanta acceleració. Hi ha hagut un procés profund d'integració internacional tant de la burgesia com de les estructures més importants, que ha comportat inclús la construcció d'algunes petites multinacionals amb origen en empreses catalanes. S'ha mantingut una estructura econòmica molt oberta, i especialment s'ha mantingut una estructura en la que predomina com a majoritària la petita i mitjana empresa, que caracteritza Catalunya. Són empreses que permeten una gran adaptació als canvis.

En aquest context, s'han produït canvis importants en la composició i una major fragmentació de la classe obrera. Ha augmentat el sector dels serveis, que ha arribat ja a duplicar al sector industrial. Disminueix el sector agrícola i augmenten els treballadors autònoms. Han sovintejat les formes contractuals en una gran multiplicitat. S'han modificat els costums, necessitats i formes d'entendre la vida per part dels joves treballadors.

Els canvis en la producció han comportat en correspondència el desenvolupament de noves formes de vertebració territorial i un creixement territorial desequilibrat.

Contrasta el creixement econòmic de Catalunya en aquests darrers anys amb una inadequada i no equitativa distribució de les rendes, amb unes condicions laborals i socials molt per sota de les possibilitats existents, amb una falta de preservació i millora del medi ambient i de desenvolupament cultural.

Estem assistint a un estancament de la capacitat de resoldre les necessitats col·lectives dels treballadors i les capes populars la realitat dels quals és:

Un 26,6% de temporalitat en els contractes de treball; 74,1 accidents per cada 1000 ocupats; es manté la precarització; l'índex d'atur és el doble de la mitjana europea amb tan sols el 12,7% de

contractes de treball indefinits; augment constant de la carestia de la vida que provoca situacions difícils per a les i els jubilats i alguns fragments socials de treballadors. A Catalunya augmenta la pobresa i l'anomenat 4rt. món.

S'abandonen l'ensenyament i la sanitat públiques i s'avança en la seva privatització.

L'habitatge és de difícil accés per als joves.

La immigració és majoritàriament desatesa.

Pel tipus de reconversió industrial, especialment en el sector de les químiques, no hi ha mesures per al manteniment del medi ambient.

La inversió en investigació i formació és petita.

El creixement territorial és desequilibrat.

La contradicció entre el creixement econòmic i l'estancament de la capacitat de resoldre les necessitats populars, que genera a Catalunya grans espais de marginació, expressa, més enllà de les contradiccions del sistema capitalista, la crisi d'un model socioeconòmic basat en la precarietat. Nosaltres considerem que avui és necessària l'ocupació de qualitat que permeti millorar la cohesió social i l'exercici dels drets socials i avançar cap a un model social que garanteixi la satisfacció de les necessitats de les persones, la igualtat i la justícia social.

Som en una situació de canvi de la caracterització de Catalunya en el procés de construcció europea i de globalització.

La dreta, i en especial la seva expressió política CiU, manifesta dificultats en la necessària reelaboració d'un projecte nacional per a la nova fase que fonamentalment ha de basar-se en la cohesió social. El pes del neoliberalisme, més enllà del canvi generacional, li dificulta assumir en aquest període el caràcter determinant o fonamental de la cohesió social per a un projecte nacional. L'acceptació de la societat dels 2/3 i l'actitud assistencial cap als sectors que van quedant marginats expressen aquesta dificultat, i especialment la inseguretat i la maca d'autonomia del seu projecte en el darrer període, acceptant una relació de subordinació amb el PP. No obstant, seria equivocada per part nostra una actitud de subestimar-los.

2.4.- Per una nova majoria política i social de progrés a Catalunya

Observem a Catalunya l'existència d'una necessitat objectiva i subjectiva de construir una nova majoria social i política amb un projecte nacional de progrés basat en la cohesió social, i obert als processos de canvi al món. Construir aquesta nova majoria social i política és la condició necessària per modificar la situació insostenible en què es troba una part important de la ciutadania de Catalunya.

Els comunistes mantenim la necessitat de construir una majoria social i política d'esquerres amb un programa de progrés, i que al mateix temps s'expressi en canvis institucionals de caràcter progressista per fer front a aquesta situació.

Per aconseguir-ho, seguim afirmant la plena vigència i la necessitat del desenvolupament en la situació actual del Front d'Esquerres.

2.5.- Objectius per a la nova majoria

Els comunistes considerem que per a la construcció d'una majoria social i política de progrés en aquesta fase cal:

a- **Aprofundir l'organització, l'enfortiment, l'actualització i la mobilització dels moviments socials, els moviments per alternatives sectorials i les organitzacions socials per al manteniment de les conquestes socials i la millora de les condicions de vida de les i els ciutadans en una perspectiva progressista.**

b- **Modificar la cultura de relació entre les forces socials i polítiques d'esquerres.** Això implica el desenvolupament de la cultura de la complementarietat en la pluralitat, en lloc de l'antagonisme. Un reconeixement de l'existència i del paper de cadascuna de les forces d'esquerra. És a dir, crear un marc de convivència en la pluralitat.

c- **Crear i desenvolupar marcs de trobada de l'esquerra plural per a la unitat d'acció social i política per a resoldre els problemes nacionals més importants, i al mateix temps posar en comú les diferents formes de plantejar les solucions als problemes actuals.**

d- **Dur a terme la unitat de les forces de l'esquerra transformadora i l'enfortiment d'EUiA.**

e- Desenvolupar i concretar unes línies prioritàries de treball per a l'acció política dels comunistes.

2.6.- Línies prioritàries de treball

La construcció d'una majoria social i política de progrés implica els comunistes en el desenvolupament i concreció en la nostra acció política i social d'unes línies prioritàries de treball:

Lluita per la pau i la solidaritat.

Treballar per un canvi de model de relacions laborals que no estigui basat en la precarietat sinó en la cohesió i en la qualitat de l'ocupació.

La recuperació dels serveis públics.

Mantenir les conquestes socials que es deriven de l'"Estat del Benestar" com són la sanitat, l'ensenyament i l'habitatge.

La defensa d'un desenvolupament territorial equilibrat.

Perspectives de tractament de la **immigració en termes de vehicular i integrar**: aconseguir els drets de ciutadania.

Ofensiva pels **valors de progrés** en el conjunt de la societat civil.

Participació activa pel desenvolupament d'Espanya com a un **Estat plurinacional amb caràcter federal**, així com participar en la construcció d'una Europa social i confederal.

2.7.- Enfortir, actualitzar, organitzar i mobilitzar els moviments socials

Els comunistes entenem que per a l'articulació d'una nova majoria social i política de progrés és necessari i fonamental aprofundir l'organització, l'enfortiment, l'actualització i la mobilització dels moviments socials, els moviments per alternatives sectorials i les organitzacions socials pel manteniment de les conquestes socials i la millora de les condicions de vida de les i els ciutadans en una perspectiva progressista.

Creiem necessari lluitar contra la individualització, la fragmentació i la desestructuració de la classe treballadora a partir de la reconstrucció d'elements comuns, que permetin veure allò que és fonamental i pugui unir.

El **moviment sindical**, com a subjecte de lluita per la millora de les condicions materials dels treballadors i les treballadores, ha de contribuir des de la seva autonomia i àmbit d'actuació a la construcció d'un teixit social i uns referents culturals alternatius, basats en la participació, la democràcia i el respecte a la pluralitat.

El sindicalisme ha de jugar un paper important en la construcció d'un nou internacionalisme i uns sindicats més internacionalistes.

La negociació de tot el cicle productiu és fonamental per al sindicalisme de classe. Comporta disputar espais de poder als empresaris a la mateixa empresa, la lluita per la democràcia a l'empresa i el sector, i plantejar-se qui, què, com i on es produeix i es consumeix.

El sindicalisme no pot limitar el seu camp a l'entorn immediat de la producció, sinó que ha de donar la batalla igualment en els afers relacionats amb la reproducció social i del consum. Ha de jugar un paper important de formació i dotar d'experiència en la gestió quotidiana als treballadors i les treballadores.

No podem mesurar l'eficàcia del sindicalisme en clau de consum intern sinó per la millora de la situació dels treballadors fruit de la seva acció col·lectiva.

Els comunistes formem part de CCOO des dels seus inicis com a moviment, fruit dels treballadors i treballadores, amb vocació unitària, amb mètodes participatius i democràtics, de classe i nacional i amb una formulació de sindicalisme de nou tipus, que contempla l'actuació sociopolítica des de la seva autonomia pel que fa als poders econòmics i polítics. Per als comunistes el sindicalisme ha de ser expressió de la capacitat d'autoorganització dels treballadors, amb expressió confederal, que se sustenti en l'autonomia de les organitzacions confederades i la capacitat de comprensió i direcció global entorn a la disputa del conjunt del cicle productiu. És en aquest sentit preocupant el creixement de les tendències centralistes i homogeneïtzadores que persegueixen fer desaparèixer la concepció originària del sindicalisme de classe. Exemple d'això és el debat sobre el futur de la negociació col·lectiva.

Reafirmem el nostre criteri històric de la necessitat de la Unitat Sindical, en la perspectiva de la unitat dels treballadors.

Davant de la recomposició de la classe obrera considerem necessari obrir un debat sobre les noves formes d'organització del sindicalisme, més flexibles i d'acord amb les noves formes d'organització dels treballadors.

Un aspecte fonamental és la preocupació del sindicalisme per a vehicular i integrar la immigració. Serà fonamental per al futur la capacitat que tingui el sindicalisme de plantejar a aquest respecte els drets de ciutadania.

Els comunistes a la **Universitat** participem del moviment estudiantil que lluita contra l'acció neoliberal i les seves repercussions en ella. Per això estem per desenvolupar el nostre projecte que és: una Universitat pública, popular, de qualitat i catalana.

Estem en desacord amb la LOU (Llei Orgànica d'Universitats) perquè no suprimeix la Selectivitat, es produeix un atac en tota regla a l'autonomia universitària i a les competències de les comunitats autònomes, l'elecció del Rector no és democràtica, en el finançament preval la competència entre universitats i crea grans desequilibris entre elles, no resol el problema d'estabilitat laboral del professorat.

Els comunistes a la Universitat ens organitzem a la Federació d'Universitat dels CJC. Participem a l'AEP (Associació d'Estudiants Progressistes) en el sentit d'enfortir-la per tal que sigui ella la que jugui un paper important per a la Universitat pública, popular, de qualitat i catalana. Necessitem concretar l'aposta pel relançament d'EUiA també a la Universitat. Caldria construir una associació de tipus cultural, que permetés la participació d'alumnes, professors, persones externes a la Universitat... per dur a terme projectes culturals, sobre la base d'introduir el pensament crític als plans d'estudis.

L'actual situació de creixement de les idees i les actituds racistes i xenòfobes a Catalunya, Espanya i Europa, així com l'enduriment de les polítiques repressives cap a la immigració extracomunitària, exigeixen **enfortir la lluita antirracista i l'activitat solidària amb els immigrants** i les minories ètniques al nostre país, i coordinar-la amb la de la resta d'Europa, conformant un ampli moviment que faci front a la regressió en el dret d'asil, a l'enduriment de les polítiques d'immigració; que exigeixi la penalització del racisme; que propugni els drets de ciutadania, socials, econòmics i polítics dels immigrants, inclòs el dret a vot; que denunciï la política racista i xenòfoba i difongui les idees antirracistes i solidàries, a favor de la diversitat, les societats pluriètniques i la interculturalitat, la integració dels immigrants. Pensem que cal canviar la Llei d'Estrangeria i buscar el tractament adequat per tal de legalitzar al màxim les situacions diverses en què es troben els immigrants. Establir marcs de relació entre els països d'origen i Catalunya, mitjançant entitats, fòrums, organitzacions que facilitin la integració.

La presència dels comunistes en el **moviment ciutadà** és important, però en aquest període requereix d'una major coordinació entre nosaltres. Les associacions encara es mouen en el sentit de reivindicació d'infraestructures, que en alguns casos és necessari. S'apunta el paper d'aquestes com a organitzadores d'activitats socials. Considerem necessari aprofundir en aquest paper d'organitzadors d'activitats socials. El pas de la reivindicació a l'organització de l'activitat alternativa és element clau per al salt qualitatiu. S'ha avançat en noves formes d'articulació. Pensem que seria una contribució decisiva la intervenció en els serveis i tot el camp dels anomenats Tercer i Quart Mons que hi ha a Catalunya, en la perspectiva no assistencial sinó de recerca de la cohesió, desenvolupant els drets laborals.

Hem vist com la **lluita per la Pau i la solidaritat** entre els pobles segueix vigent. Participarem i donarem suport a la rearticulació del moviment per la pau el més ampli possible i contribuïrem a la construcció d'una cultura de la pau a Catalunya.

Com afirmàvem en el nostre X Congrés, la solidaritat constitueix un pilar fonamental del projecte comunista. Com en l'anterior etapa, també en aquesta cal enfortir la solidaritat amb els països agredits i amenaçats per l'imperialisme, amb els pobles que lluiten pels seus drets humans, civils i polítics, i en general amb els pobles de l'anomenat Tercer Món. Seguirem fent-ho des d'un plantejament molt ampli, potenciant tant el component econòmic com el polític, afavorint la seva extensió a tots els sectors i organitzacions socials: ONGD, associacions, casals d'amistat, sindicats, etc., així com a les institucions. Impulsarem l'elaboració de projectes i activitats globals en les quals cooperin diferents entitats, així com la cooperació internacional

basada en el protagonisme que cada poble ha de tenir en el seu propi desenvolupament, les seves formes i els seus ritmes.

Els comunistes promourem que les campanyes i projectes solidaris incloguin sempre la denúncia de les arrels del subdesenvolupament, la discussió sobre les dimensions estructurals i polítiques de la contradicció Nord/Sud i els canvis que serien necessaris per a resoldre-la, evitant la superficialitat i el pur assistencialisme amb la conscienciació que la cooperació al desenvolupament és necessària però no suficient, que cal un nou ordre econòmic internacional just i solidari.

Valorem positivament l'aparició del **moviment contra la globalització neoliberal**. Les mobilitzacions realitzades fins ara han expressat una nova dimensió en el terreny internacional de la lluita front el tipus de globalització que es desenvolupa. És important tenir en compte la coordinació i el resultat de propostes que es varen realitzar en el Fòrum Social Mundial de Porto Alegre. Els comunistes hem de tenir plena participació en aquest moviment, positivament propostes, contribuint a explicar com la globalització capitalista afecta la quotidianitat de les persones i proposant una globalització dels drets socials. Donem suport al Fòrum Social de Barcelona recentment constituït, com un marc de trobada d'entitats i tendències polítiques d'esquerres que poden concórrer en la propera trobada de Porto Alegre, alhora que possibilitar un salt qualitatiu del moviment.

Adquireix importància avui el desenvolupament d'un **moviment per la sanitat pública**, com a element fonamental per al manteniment de les conquestes socials que varen implicar grans lluites dels treballadors. Hauríem de desenvolupar una activitat explicativa i informativa sobre les formes en què s'està desenvolupant la privatització de la sanitat, aprofundir en els mecanismes que condueixen a la privatització. Exemple d'això en són les llistes d'espera, les entrades de les multinacionals en el camp sanitari, el desenvolupament de dos conceptes de comptabilitat en la sanitat, el tractament dels proveïdors, el copagament dels medicaments i dels serveis, la tendència a modificar les condicions de treball del personal sanitari, etc. Els comunistes hem d'adquirir el compromís de treballar en la vertebració del moviment per la sanitat pública en els marcs territorial i sectorial, així com fer que aquesta qüestió estigui present en cadascuna de les activitats socials d'aquest país.

Tenim el compromís de fer front a les conseqüències del neoliberalisme en **l'ensenyament**. Hem de fer front a la consolidació de l'existència de la doble xarxa, lluitar per la gratuïtat real de l'ensenyament bàsic, per l'escola pública, contra la privatització, contra el desenvolupament de les subcontractes en tasques d'atenció personal, contra la centralització, jerarquització i funcionament autoritari dels centres, per la defensa de les condicions laborals del professorat, contra el desenvolupament de la nova llei de formació professional a centres integrats, pels drets dels joves que s'incorporen a treballar a l'ensenyament, contra la devaluació dels títols de les universitats públiques, per la superació dels dèficits formatius inicials dels professorats, per la no consolidació del deute històric mitjançant el desenvolupament dels pressupostos. Són elements suficients per desenvolupar un moviment per l'ensenyament públic.

En el procés d'organització, enfortiment, actualització i mobilització dels moviments socials, els moviments per alternatives sectorials i les organitzacions socials pel manteniment de les conquestes socials i la millora de les condicions de vida de les i els ciutadans en una perspectiva progressista, adquireix importància la lluita per l'hegemonia dels valors progressistes en la societat civil.

Vertebrar i organitzar la societat civil en la perspectiva alternativa no es fa inventant una societat civil apart, sinó possibilitant que l'articulació i vertebració de la societat civil estigui presidida pels valors i per programes de treball de caràcter progressista, creant un poder alternatiu capaç de transformar la societat.

Al mateix temps, cal anar desenvolupant la unitat dels treballadors en la mobilització, per la millora de les seves condicions de vida i l'enfortiment de les seves organitzacions. Per a això el desenvolupament de la cultura de la pluralitat és fonamental, així com les concepcions de l'organització flexible front a les concepcions homogeneïtzadores. El desenvolupament de la unitat dels treballadors ha de ser extensible en el terreny social, polític i cultural.

La majoria social i política de progrés de Catalunya serà l'expressió de la convergència de les diferents fraccions de la classe obrera, camperols, món de la cultura, botiguers, petits i mitjans

empresaris, buscant un marc d'interessos comuns tot i que en alguns moments contradictoris. Hem de ser conscients que la majoria social i política de progrés ha d'assumir interessos contradictoris.

Afirmem que cap d'aquests moviments i organitzacions socials és més important que un altre, cap n'és més referent que un altre, tots són necessaris i alhora complementaris.

Els comunistes estem disposats a contribuir al compromís de construir un projecte nacional sobre la base de la cohesió social, els drets laborals i socials, els drets de ciutadania oberta a la construcció d'una Europa social i confederal, sobre la base del protagonisme de la societat civil.

2.8.- La unitat de les forces de l'esquerra transformadora i l'enfortiment d'EUiA

En el X Congrés, el maig del 1997, el PCC va aprovar a les tesis un objectiu imprescindible per tal que les esquerres transformadores assumissin nous reptes i tinguessin un paper important a la realitat política, social i institucional de Catalunya: la seva unitat. És per això que vam defensar, i defensem quatre anys després, que la **unitat de les forces de l'esquerra transformadora és una necessitat urgent**:

El canvi de curs històric amb hegemonia de l'imperialisme. La crisi econòmica i l'avenç de les idees conservadores, el retrocés de les esquerres, el retall de la democràcia i de les conquestes socials, l'avenç de la insolidaritat i l'expoliació de les masses, requereixen del desenvolupament del Front d'Esquerres en totes les seves esferes. Posant l'accent en el terreny polític, i amb especial urgència en consolidar i desenvolupar la unitat de les forces que es reclamen de la transformació de la societat, com a mediació política.

L'avenç del Front d'Esquerres té a veure amb l'avenç de les esferes social, cultural, política, econòmica i també amb la seva expressió institucional.

Quina és la unitat de les esquerres que s'autorreclamen transformadores que proposem els comunistes?

La realitat de l'esquerra a Catalunya és de divisió i de feblesa. En la representació política, l'esquerra ha perdut la seva tradició unitària. Les experiències institucionalistes, hegemones i sectàries són negatives, la qual cosa es manifesta en una feble organització, mobilització i en l'abstenció electoral. No són moments de seguir parlant d'unitat i practicant la divisió.

Els treballadors i les treballadores han passat factura a l'esquerra per utilitzar discursos i formes similars a les dels partits de la burgesia, per llençar missatges que tenen poc a veure amb les sensibilitats socials, per ser forces del no però amb poca capacitat alternativa, per fer de la democràcia una delegació de representació institucional, per interessar-se pels problemes de la gent tan sols en període electoral, i per no vertebrar el quotidià amb valors alternatius. Per caure, en definitiva, tant per activa com per passiva, en el joc i en la legitimació del sistema.

En l'àmbit polític cal impulsar i reafirmar la unitat de les forces polítiques que es proclamen partidàries de la transformació social, amb l'objectiu d'articular un instrument polític capaç de representar a les institucions les forces socials del Front d'Esquerres i que pugui ser reconegut per aquestes com a un instrument de mediació institucional.

Unitat com a moviment sociopolític, de caràcter plural, amb autonomia de les parts, d'unitat programàtica i no ideològica. El que pot unir és un programa, com a resposta als problemes que viuen les masses, amb pluralitat en l'elaboració i en l'execució d'acords i amb vocació de moviments de masses. Unitat per a la rearticulació social, mobilització i globalització entorn als grans problemes.

Unitat amb un nou estil de fer política: participativa i democràtica i sensible als canvis.

Unitat sobre la base de recuperació de l'ètica i els valors d'esquerra, del desenvolupament de la cooperació i la solidaritat de classe, així com internacionalista, i la lluita per la pau. Del desenvolupament radical de la democràcia, de la defensa de la qualitat de vida i de les llibertats. Que lluiti per una relació positiva entre ésser humà i natura, incorporant els conceptes ecològics a les esferes de la vida quotidiana. Que defensi una cultura alternativa, de lluita per la igualtat i el respecte a la diversitat. Unitat a partir de la defensa dels drets polítics, socials, econòmics i culturals, ja siguin col·lectius o individuals, de les persones; de l'alliberament de la dona i de la promoció d'una identitat nacional de progrés.

Unitat sobre la base d'un programa mínim que faci protagonista la societat.

Aquestes reflexions i propostes segueixen d'actualitat. I, junt amb això, cal assenyalar també que els treballadors i treballadores, en els darrers anys, han tornat a expressar la seva disconformitat amb les forces de l'esquerra transformadora per la seva divisió i per mantenir actituds sectàries.

Des de fa més de vint anys les forces a l'esquerra del partit dels socialistes ens hem anat dividint successivament, allunyant-nos de la tradició unitària, hem perdut confiança i credibilitat entre amplis sectors socials, som forces més petites i amb menys influència en el polític, social i institucional, no hem estat a l'alçada de les noves necessitats dels treballadors i treballadores, no hem estat capaços d'utilitzar la nostra força potencial per esquerdar l'hegemonia de la dreta. Com a conseqüència de la divisió, milers de persones d'esquerres han recorregut al anomenat "vot útil" a altres forces o han passat a engrandir les fileres de l'abstenció, indecisos entre el possibilisme d'uns i la marginalitat d'altres.

El PCC vol contribuir, com altres, a modificar aquesta situació. En les conseqüències de l'hegemonia neoliberal, en els canvis produïts a la societat, en el reconeixement del pluralisme de les esquerres i en donar alternatives a les necessitats de la majoria de les persones, és on hem de trobar les correccions necessàries per fer més útil i protagonista l'esquerra transformadora catalana en el proper període.

El procés de globalització ens col·loca davant la urgent i imperiosa necessitat de buscar espais d'acció política conjunta d'aquells i aquelles que ens reclamem de l'esquerra transformadora.

Hem de fugir del clima de ruptura que va caracteritzar el període anterior per posar en primer terme els espais de trobada i de diàleg.

En aquest aspecte, és urgent i necessari donar un salt qualitatiu i concretar la recomposició, unitat d'acció i unitat electoral de les esquerres transformadores.

L'aposta dels comunistes continua sent la construcció d'una majoria social i política per fer front als excessos del neoliberalisme, amb continguts de progrés. És un objectiu a curt termini, de la mateixa manera que la construcció d'un referent únic a l'esquerra del partit dels socialistes.

Els comunistes del PCC defensem que cal aconseguir, des de l'autonomia de cadascuna de les parts i les seves especificitats, una única proposta electoral a l'esquerra del partit dels socialistes per contribuir a un canvi de progrés i d'esquerres a Catalunya i com un pas indispensable per marxar pel camí de la recomposició.

S'ha d'articular una unitat d'acció de l'esquerra transformadora que parteixi d'una cultura constructiva i sigui capaç de resoldre els problemes i gestionar les solucions a les principals necessitats i preocupacions del nostre poble.

La qüestió central és saber conviure pluralment en un projecte comú, i per això és important i decisiva la recuperació de la cultura política de la tradició històrica del PSUC. Avui és pensable que en un marc de pluralitat es realitzi aquesta recuperació -que no seria possible de moment en una sola organització- unint totes les forces de l'esquerra transformadora en una expressió política.

L'hegemonia neoliberal, la globalització, obliguen a buscar espais d'acció política conjunta.

Cada fracció de la classe obrera té una expressió política, ja sigui en sensibilitat, corrent organitzatiu, etc. Si tenim en compte la fragmentació de la classe obrera tal com s'expressa a l'esquerra transformadora, encertarem si pensem que cal que les diferents sensibilitats sumin espais en un projecte comú, en el qual hem de saber conviure pluralment.

Unir l'esquerra transformadora és unir-la socialment i políticament, i també electoralment.

Els comunistes del PCC, que som part i participem a Esquerra Unida i Alternativa (EUiA), tenim el compromís de seguir ampliant i millorant el seu funcionament. Valorem positivament l'evolució d'EUiA des de la 2a. Assemblea Nacional. La posada en pràctica dels objectius polítics i organitzatius aprovats, junt amb el compromís d'exterioritzar la seva activitat per superar tendències interioristes, han fet d'EUiA una formació més present en la realitat política i social del país.

EUiA, des de l'elaboració de posicions polítiques pròpies, ha impulsat i compartit amb altres organitzacions socials i polítiques d'esquerres pràctiques unitàries que van en la línia de practicar la unitat de les esquerres per fer front a les polítiques de dretes i donar resposta a les noves necessitats dels treballadors i treballadores.

A parer nostre, i com vam expressar a la proposta Pel relançament d'Esquerra Unida i Alternativa a la 2a. Assemblea Nacional, cal ampliar EUiA i millorar el seu funcionament per donar respostes i alternatives actualitzades als problemes i necessitats de la gent, per contribuir a la unitat d'acció social i política de les esquerres i per aportar propostes i pràctiques per a la recomposició de l'espai de l'esquerra transformadora.

Per als comunistes del PCC el camí iniciat amb la normalització de relacions i el mutu reconeixement entre les forces de l'esquerra transformadora ha de contribuir a aconseguir que, en el proper cicle electoral, es presenti a Catalunya una única candidatura a l'esquerra del partit dels socialistes.

A parer nostre, és important que des de l'autonomia i des de l'enfortiment del seu projecte, EUiA prengui la iniciativa i estigui a l'ofensiva en la recomposició unitària de l'esquerra transformadora, en la unitat electoral a l'esquerra del partit dels socialistes, en la unitat d'acció de l'esquerra plural i en contribuir a una majoria social, política i institucional progressista a Catalunya.

3.- EL PARTIT QUE NECESSITEM CONSTRUIR

Quan acaba de començar el segle XXI, la classe treballadora de Catalunya necessita un partit comunista capaç de lluitar eficaçment pel manteniment de les conquestes socials del moviment obrer en la perspectiva de superar el capitalisme i desenvolupar una alternativa de societat socialista.

3.1.- La nostra concepció del Partit Comunista

El partit comunista neix i es desenvolupa en les lluites de la classe treballadora amb altres sectors populars pels drets i llibertats i per la resolució dels problemes socials, econòmics i mediambientals, front les injustícies, la irracionalitat i les conseqüències negatives del capitalisme. És part de la societat, a la qual ha d'estar obert i servir d'instrument de lluita, avenç i transformació cap al socialisme amb propostes, activitat, idees i valors. Des de la seva sobirania, ha de jugar un paper d'organitzador, vertebrador i dinamitzador de la societat civil, que ha de ser la protagonista de les lluites i els canvis i la construcció de democràcia política, econòmica, social i cultural.

El partit comunista és expressió de les experiències de dècades de lluites de la classe treballadora i dels sectors populars pels drets socials i les llibertats dels pobles i de les persones. Afirmar avui la necessitat d'un partit comunista és també conseqüència de la pròpia existència i desenvolupament del capitalisme com a sistema que explota, exclou i discrimina per alguna raó la majoria de la població i països del món, i a la seva incapacitat per resoldre els problemes socials, econòmics i mediambientals que el planeta té plantejats.

Afirmem la necessitat de construir un altre model social, alternatiu al capitalisme, que elimini qualsevol tipus d'explotació, discriminació, expoliació i alienació de les persones. En conseqüència, el Partit Comunista és avui una eina útil i imprescindible per a la construcció d'aquesta societat alternativa, que nosaltres hem definit com a comunista.

L'elecció del model organitzatiu del Partit és sempre resultat d'una reflexió profunda sobre com està organitzada la nostra societat, quines formes de lluita són vàlides en cada moment, quines tasques polítiques prioritzem i quin és el grau de desenvolupament del nostre projecte.

El Partit és part de la societat, no un exemple aliè. Saber interpretar com estan canviant les formes de producció, el temps de lleure, el consum, o com les tecnologies de la informació influeixen en la vida quotidiana de les persones, és fonamental per ajustar millor les nostres propostes i la nostra organització a la societat actual. La posició que adopti la joventut davant d'aquests processos de canvis serà determinant -no tan sols en el futur, sinó també en el present- per tal que el model social es regeneri o es transformi radicalment. Per això, per al PCC és eix central de la seva proposta política i organitzativa la incorporació dels joves al Partit i a les polítiques que fan front al neoliberalisme.

Avui necessitem obrir el Partit a la societat, sent més permeables a les formes de viure i d'organitzar-se de les persones, de manera que puguem organitzar la nostra activitat en

qualsevol dels marcs en què es desenvolupa activitat humana (la cultura, la producció, el municipi, l'esport, l'empresa...).

Un partit que se situï davant del conflicte social i davant les persones des de la proximitat, com un més, que entengui que el protagonista de qualsevol transformació -en l'esfera social o individual- és el poble. Un Partit que busqui millorar les condicions de vida dels éssers humans, i des de la pròpia societat civil construeixi l'hegemonia amb propostes i valors que permetin fer avançar la societat en una perspectiva socialista. La recerca de l'hegemonia és un procés dinàmic i complex, on l'essencial és la capacitat que tinguem per situar idees-força com a perspectiva de treball en tots els àmbits de la societat.

Des del 9è. Congrés hem anat aprofundint en la concepció del Partit com a organitzador, vertebrador i dinamitzador de la societat civil, de manera que el PCC ajudi a impulsar, sense substituir, l'activitat de les persones en l'elaboració de les alternatives concretes al capitalisme.

En la fase actual, el paper del Partit està fonamentat: en la intervenció dels i de les comunistes, en les organitzacions socials i en la societat, aportant la nostra feina, valors i concepció del món; en la nostra capacitat per elaborar propostes i política pròpia en tots els àmbits, des de la pròpia autonomia com a Partit i la complementarietat amb altres instàncies unitàries (per exemple, EUiA); i en la concepció de Partit com a marc organitzat per intercanviar, socialitzar i globalitzar experiències parcials, on cada persona trobi el seu espai de participació i la seva militància al PCC sigui un ajut per a la seva activitat social i per a la seva formació integral.

Els militants del PCC han d'esforçar-se a mantenir conductes ètiques i de coherència amb la ideologia comunista en totes les esferes de la vida.

3.2.- Partit, mediació política i organització social

L'eix de l'activitat del Partit és el treball a les organitzacions socials, respectant i defensant l'autonomia i el caràcter unitari d'aquestes, ajudant a la seva vertebració i impulsant el desenvolupament d'alternatives transformadores i de poder popular econòmic, social, cultural i polític. En aquesta comesa, ha de jugar un paper fonamental de mediació política EUiA. Són també objectius prioritaris la unitat dels treballadors i la unitat de les forces d'esquerres.

El nostre país té una amplíssima xarxa d'organitzacions socials que, des de diferents tradicions, comparteixen una cultura democràtica, plural, autònoma i de caràcter unitari. La feina dels i de les comunistes a les organitzacions socials és part de la nostra pròpia identitat; respectant l'autonomia, impulsant la cultura unitària i prioritzant les que pel seu caràcter estable i alternatiu ajudin a vertebrar la societat.

La formació d'Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) com a moviment polític i social de l'esquerra transformadora va comportar la cessió voluntària de sobirania per part del Partit en temes de política institucional, en el sentit que el PCC no es presenta a les eleccions com a tal. Amb l'impuls d'EUiA i en la mesura en què jugui el paper de mediació política amb la societat - amb programes, mètodes de treball i formes organitzatives diferents a les d'un Partit- caldrà adequar el paper del Partit per resoldre, en positiu, les contradiccions o duplicitats que en el dia a dia es puguin esdevenir entre ambdues organitzacions.

Serà a partir del nostre impuls a les organitzacions socials que serà possible avançar en la construcció d'una societat civil organitzada i alternativa de caràcter democràtic-popular. Aquesta "nova" instància democràtica-popular és per a nosaltres un pilar bàsic de la futura democràcia socialista, en el sentit que possibiliti la reabsorció de l'Estat per la pròpia organització de la societat civil, com a resultat del seu propi grau d'articulació.

El PCC aspira a una democràcia política, econòmica, social i cultural, i considera objectiu prioritari treballar per aconseguir la unitat dels treballadors i de les forces d'esquerra. Al mateix temps que es compromet, junt amb els treballadors i capes populars que creuen que cal acabar amb el capitalisme, a encapçalar la lluita per una societat socialista.

3.3.- La democràcia en el Partit

La democràcia plena per la qual lluitem ha d'expressar-se en el funcionament del propi Partit, garantint la plena llibertat dels seus membres, la pluralitat d'opinions, la

normalitat de les divergències i crítiques, inserides en el treball col·lectiu i en l'acció sobre la base dels acords majoritaris.

La democràcia és una conquesta fonamental per a la humanitat, fruit de les lluites del moviment obrer i popular durant dècades de sacrificis. La democràcia és un principi incorporat al funcionament de múltiples institucions, a associacions populars i a les organitzacions del moviment obrer.

El projecte polític del PCC, el com s'organitza i el seu funcionament intern es caracteritzen pel màxim desenvolupament de principis democràtics. En la nostra tradició política, l'aplicació de la democràcia en el funcionament del Partit l'hem definit com a centralisme democràtic.

El funcionament democràtic garanteix la plena llibertat de cada membre del Partit per expressar-se, la pluralitat d'opinions, admet les divergències i la crítica, però inserides en el treball col·lectiu i en l'acció col·lectiva en base als acords majoritaris. És a dir, la democràcia no pot dissociar-se d'un altre aspecte fonamental: la unitat del Partit i la cohesió programàtica i organitzativa del nostre projecte.

Per això, el funcionament del Partit ha de garantir la intervenció de tots els seus membres en la vida del Partit, en la presa de decisions, en el debat i en la direcció col·lectiva.

3.4.- L'Organització del Partit

El PCC s'organitza a la societat en aquells àmbits i sectors en els quals desenvolupa la seva activitat i hi ha contradiccions i conflictes, a les estructures de producció i reproducció capitalista, a les empreses i sectors de producció i als territoris, per conèixer i analitzar col·lectivament els problemes, promoure i participar en l'elaboració de solucions i alternatives i ajudar a l'estructuració, funcionament i articulació de la societat civil i generar consciència. Per això es dota de formes d'organització flexibles en funció de la realitat i dels objectius.

El PCC s'organitza en qualsevol àmbit d'activitat humana. Les organitzacions del PCC han de conèixer i discutir les inquietuds i els problemes de les persones, aportar les seves anàlisis i promoure l'elaboració d'alternatives, ajudar al funcionament i articulació de les organitzacions socials per contribuir a ampliar la seva capacitat com a societat civil alternativa.

El PCC es dotarà de formes d'organització flexibles en funció de la realitat i, sense renunciar a cap instància organitzativa, haurà d'esforçar-se per ampliar la influència del Partit i crear organització a les empreses, als moviments socials, als municipis i comarques, al moviment obrer.

Des d'una concepció organitzativa global, el PCC té en l'actualitat organitzacions estructurades al territori i a les empreses i sectors de producció.

La **cèl·lula** és l'organització de base del Partit. La seva funció és garantir el debat polític, la formació i la participació dels militants a la vida del Partit. La cèl·lula ha de conèixer la realitat concreta en què se situa per elaborar la política concreta i generar consciència. És amb l'activitat dels seus membres que creix la influència de les idees i l'organització dels comunistes. Les cèl·lules han de treballar per tal que les persones més conscients tinguin el seu lloc al PCC, compatibilitzant les seves activitats socials amb les responsabilitats al Partit.

Els **comitès** són organismes de direcció de les cèl·lules al seu àmbit concret. Les responsabilitats i persones que formen part dels comitès han d'establir-se a partir de la realitat de cada organització.

A més de les cèl·lules i els seus comitès, tant les organitzacions vinculades al territori com les de sectors i empreses constituïran organismes de direcció (comitès nacionals, comitès territorials o comarcals) per contribuir a organitzar, crear i coordinar organitzacions en els marcs de treball i en el teixit associatiu.

El projecte del Partit també s'organitza en **comissions de treball** sobre temes específics o d'estudi, de caràcter estable o temporal. La formació de cèl·lules, comitès i comissions de treball és fonamental per planificar la discussió política i realitzar les tasques previstes. La regularitat del seu funcionament, el treball col·lectiu i la distribució de responsabilitats són claus per a un bon funcionament del Partit.

Les **organitzacions territorials** juguen el seu paper fonamental en l'àmbit de la ciutat, entesa com a marc de conflicte social i de distribució de rendes, de gestió municipal i de vertebració territorial.

Les **organitzacions d'empreses i sectors** organitzats en **comitès nacionals** juguen el seu paper fonamental en l'àmbit del moviment obrer per organitzar la lluita dels comunistes a les empreses. Superant el marc estrictament sindical, han d'elaborar **propostes alternatives per a tot el cicle productiu**, fonamentalment als sectors avui estratègics de la producció.

Un projecte global necessita d'estructures que siguin permeables, en el sentit de propiciar la vinculació entre les organitzacions territorials i sectorials. El treball polític conjunt, la distribució d'objectius i l'**elaboració conjunta de programes** sectorials i locals són experiències que, amb flexibilitat, han de garantir i propiciar els organismes de direcció del Partit.

El Partit s'ha de comprometre a fons per incrementar la relació dels joves amb el PCC, així com el desenvolupament polític i organitzatiu de la **Joventut Comunista-CJC**.

La **formació política i ideològica** és un element de primer ordre en un món cada cop més organitzat des del prisma del pensament neoliberal. Els militants del PCC es formen en la vida regular de les organitzacions, així com en la pràctica quotidiana a les activitats dels moviments socials. Específicament, el PCC vetllarà per la realització de cursos, conferències... que ajudin els militants a adquirir una major formació política, a més de l'estudi i la investigació científica com a tasques formatives i d'autoformació dels militants comunistes.

El PCC ha de dotar-se d'una **política de quadres** que incorpori els joves a les tasques de responsabilitat al Partit, que conjugui les aptituds i la formació integral dels seus militants amb les necessitats de desenvolupar i organitzar el projecte del Partit. La política de quadres és responsabilitat dels òrgans de direcció en els diferents àmbits. La direcció vetllarà per promocionar als **llocs de responsabilitat** les persones que defineixin la política del Partit amb major capacitat per desenvolupar una tasca, sentit de la responsabilitat i síntesi dels acords elaborats col·lectivament.

Objectiu prioritari del Comitè Central serà posar en marxa l'**Escola de Quadres Pere Ardiaca**.

A la societat de la informació, l'elaboració i la difusió d'**instruments de propaganda** i informació propis és de gran importància per al nostre projecte de transformació. Els nostres documents, l'Avant -setmanari comunista-, Realitat com a revista teòrica, la pàgina web (www.pcc.es), i tots els elements de difusió de la nostra política són instruments d'organització, lluita política i generació de consciència. Aquests instruments han de tenir la seva pròpia estructuració, funcionament i autogestió econòmica.

3.5.- La unitat dels comunistes

Manifestem la necessitat d'aprofundir en el procés d'unitat comunista, a partir de la unitat d'acció i de l'elaboració teòrica comú, que ens permeti -des de la confiança mútua i el diàleg constructiu- avançar cap a la unitat orgànica en un gran Partit Comunista. Un Partit que reculli el millor de la cultura unitària, nacional i de classe del PSUC.

El PCC es reconeix hereu de tota la rica i heroica cultura revolucionària del moviment obrer i popular a Catalunya, que va tenir la seva millor cristallització en la formació del Partit Socialista Unificat de Catalunya el 1936.

Actualment, la tradició política comunista està dividida en diversos corrents, formes organitzatives i partits polítics. Per al PCC és un objectiu prioritari la construcció d'un Partit Comunista per al nostre poble, capaç d'agrupar totes les persones que es consideren comunistes i de sintetitzar les múltiples experiències i concepcions que la tradició revolucionària ha conegut.

El PCC, des de la seva sobirania, afirma la voluntat d'avançar i aprofundir la seva relació amb els comunistes de l'Estat espanyol, atenent al caràcter plurinacional d'aquest.